

Forfatter: Falbe, Christian Frederik

Titel: BREV FRA: Falbe, Christian Frederik (1873-10-20)

Citation: Falbe, Christian Frederik: "BREV FRA: Falbe, Christian Frederik (1873-10-20)", i *Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (3. bind)*, Henrik Koppels, s. 209. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001825006-003-shoot-L0018250060030135.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Nogle Betragtninger om Den Slesvigske Sags Stilling.
Wien, 20. October 1873.

Grev Andrassy har idag under Taflet i Schönbrunn, som gaves til Ære for den tydske Keiser, og i hvilket Deres kongelige Høiheder Kronprindsen og Kronprindsessen samt Storhertugen og Storhertuginde af Baden deeltog, henledet Samtalen med min Kone, hvis Nabo han var, paa det bedre Forhold, der var indtraadt mellem det danske og det preussiske Hof, og lod sig i Samtalens Løb forlyde med, at man fra preussisk Side ikke ønskede bedre, end at komme til en Afgjørelse af den slesvigske Sag; men at det var nødvendigt, at det første Skridt til fornyede Forhandlinger udgik fra dansk Side. Uden dette var det umuligt for den preussiske Begjering, at gjøre Noget, paa Grund af den offentlige Mening i Tydskland.

Grev Andrassy har aabenbart paa denne Maade villet lade mig tilflyde et godt Raad, som Resultatet af disse Dages Samtaler med Fyrst Bismarck, men som Discretionen maaskee forbød ham, at rette til mig personligt som Udenrigsminister, og det er troligt nok, at Hans kongelige Høihed Kronprindsens Ankomst har givet ham Anledning, til at sondere den tydske Rigskaatsler om den slesvigske Sags Stilling, for hvilken han stedse har lagt sin Interesse for Dagen under lignende vigtige Sammenkomster.

Jeg veed ikke om den kongelige Regjering maatte føle sig opfordret, til at tage Hensyn til dette i al Fortrolighed, som s. 210 Grev Andrassy sagde, »som Ven ikke som Udenrigsminister«, givne Vink, efter det ifjor mislykkede Forsøg paa, ¹⁾ ved Keiser Alexanders Mellekomst at bringe nye Forhandlinger paa Bane.

14

Dette maatte vistnok have sine store Betæneligheder for den kongelige Regjering, nu at fremtræde i Berlin med direkte og positive Forslag til en Ordning af Stridsspørgsmaalet, som gik ind paa Sagens Details, og det turde neppe engang være ret foreneligt med Dens Værdighed. — Paa den anden Side, ligger der vistnok for os en Fare i, at forlænge den nærværende Usikkerhed med Hensyn til Fremtiden, idet den preussiske Regjering endog i vor Tilbageholdenhed kunde finde et Paaskud til en Beskyldning for, at vi kun lurede paa en Leilighed, til at tage vor Revanche, og deri søge en Retfærdiggjørelse for en Aggression, for at sikre sig mod den fra os formeentlig truende Fare /: jfr. min Samtale med Baron Jomini i Rapport Nr. 17 af 24. Juni d. A. ²⁾ ./ —

Det maatte saaledes gjælde for os, at finde en Maade, til at bringe Forhandlingerne paa Gled, der paa eengang var foreneligt med Landets Værdighed, og paa den anden Side ydede os et fordeelagtigt Udgangspunkt til Gjenaabningen af Forhandlingerne.

Det er umiskjendeligt, at den offentlige Mening i Europa mere og mere er stemt for Voldgiftskjendelser til Afgjørelsen af internationale Stridsspørgsmaal. Det vilde derfor ikke kunne overraske i Berlin, om den kongelige Regjering, under Udtalelsen af de venskabeligste Følelser og den største Tillid til den tydske Regjerings forsonlige og fredelige Hensigter, fremtraadte med Forslaget om — da de tidligere Forhandlinger vare blevne afbrudte paa Grund af en for stor Forskjellighed i Opfattelsen af Prager-Fredens Art. V's Bestemmelser, — at henvise Spørgsmaalet til en tredie Magts Voldgiftskjendelse.

s. 211 Det er neppe rimeligt, at Fyrst Bismarck skulde være villig til, at underkaste den tydske Regjering en Voldgiftskjendelse; men i saa Fald vilde det dog være til denne, at vise sin Redebonhed, ved at gjøre det næste Skridt til en Forstaaelse, og at fremkomme med Forslag i den Retning, som man tør haabe, vilde fjerne sig ialfald saameget fra det Standpunkt, som den indtog ved de forrige Forhandlingers Afbrydelse, at de kunde tjene til Grundlag for disses Gjenuoptagelse.

Skulde derimod den tydske Regjering gaae ind paa Forslaget om en Voldgift, turde man vistnok kunne gjøre Regning paa en Kjendelse, som vilde dømme nogenlunde retfærdigt mellem Parterne, saavel hvad Udstrækningen af Afstaaelsen angaaer som med Hensyn til Forkastelsen af de Garantibestemmelser, som Fyrst Bismarck hiin Gang vilde paatvinge os, og som vilde have indeholdt de største Farer for Fremtiden.

En saadan Afgjørelse vilde tilmed frembyde den Fordeel, at Nationen med større Resignation vilde finde sig i en Afgjørelse, der vel neppe fuldstændigt vilde svare til dens egne og Nordslesvigernes Forhaabninger; men som dog maatte siges, at være den bedste, som det var muligt at opnaae under de nærværende Magtforhold i Europa.

C Falbe

Optegnelse med Falbes Haand og med Overskrift som angivet. Bilag til Depeche Nr. 25 af 22. Oktober 1873.